

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING
FÖR SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS YTTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

15 jan. 1917.

REDAKTÖR: J. E. LUNDAHL

N:r 2. Årg. 35.

Huru få flera missionsläkare?

Som bekant är den svenska missionen synnerligen illa lottad ifråga om utbildade missionsläkare. Och alltefter som arbetet utvecklas, blir behovet på detta område större. Svenska Missionsförbundet har stark känning härav. Genom Guds hjälp ha vi nu fått en utbildad läkare för missionen i Kongo och hoppas inom kort få sända ut en sådan till Kina, nämligen fröken Rut Svensson, som f. n. står under utbildning i Sverige. Men härmed är behovet ingalunda fyllt. Såsom i detta nummer meddelas, har tomt redan inköpts för ett större sjukhus mellan Shasi och Kingchow, vilket kommer att uppföras och skötas av Svenska Missionsförbundet och Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Amerika gemensamt på samma sätt som nu Kingchow-seminariet skötes. För detta sjukhus är en läkare nödvändig. Fröken Rut Svensson kan icke ägna sig häråt all den stund hon, såsom det synes, kommer att slå sig ned i Hwangchow, där även ett sjukhus inom kort kommer att uppföras. Och missionen i Ost-

Turkestan med sina tre sjukhus och sin omfattande läkareverksamhet har länge känt saknaden stor efter en utbildad läkare.

Det är emellertid icke blott Svenska Missionsförbundet, som lider av denna brist, utan även andra svenska missioner. I Svenska Kyrkans Missionstidning för den 15 december 1916 är införd en uppsats av N. T. (Nils Tjlander) över ämnet: »Huru åstadkomma bättre utsikter att få missionsläkare?» Vi anföra några utdrag ur denna uppsats och bedja särskilt få fästa uppmärksamheten vid det uppslag författaren giver angående särskilda stipendier för ändamålet. Det heter:

I det nutida missionsarbetet blir behovet av missionsläkare allt större. Betydelsen av det arbete, de utföra, torde bland missionsvänner vara så välkänd och insedd, att den saken här ej behöver närmare vidröras. På sista missionsledarekonferensen i Stockholm betonades ju också starkt vikten av, att de olika missionerna få sitt behov i detta avseende fyllt såväl som av

manlig arbetskraft över huvud taget.

Den engelsktalande missionsförsamlingen har av flera skäl hunnit längre i denna gren av missionsarbete än systerför-ämlingen på Europas fastland; den lär exempelvis ha 10 läkare-missionärer, då den senare har en. Bland de lutherska missionsorganisationerna står säkert Danmark främst. Endast från Danska Kristliga Läkareföreningen ha mellan tio och femton gått ut på missionsfältet. Jämförelsen blir för Sveriges vidkommande klen, i det att hittills endast tre svenka legitimerade läkare blivit missionsläkare. Vad kan nu vara orsaken härtill?

Mången skall kanske svara, att den missionerande församlingen här hemma ännu icke fått behovet av läkare på missionsfältet riktigt klart för sig, så att detta blivit ett verkligt böneämne för dem. Ja, där ligger ju frågans tyngdpunkt, men den har också en annan sida. Här liksom så ofta i det mänskliga livet spelar det ekonomiska en icke oviktig roll.

Det torde väl knappast få förut-sättas, att det huvudsakligen bleve s. k. »bättre lottade», som ville ge sitt liv och sin kraft i missionsläkarens kall. Mycket få äro för övrigt också de, som äro så väl situerade, att de kunna komma igenom sina dyra och långa studier utan skuldsättning. Band dem, som utgått ur mindre burgna hem, med djupare livssyn och goda förut-sättningar, ha funnits sådana, som skulle ha velat svara ja på sin Mästares missionskallelse men ej kunnat det, emedan deras ekonomiska förhållanden ej medgivit det.

Med den nuvarande långa utbild-

ningstiden bli studieskulderna rätttt betydande, även om man börjar skuldfri efter studentexamen. För de flesta torde den medicinska utbildningen kosta 1,500 till 2,000 kr. pr år. Det är svårt att även med stor sparsamhet reda sig med mindre än 1,500 kr. För de flesta vill det nog bli 1,800 och mer. Det är inte bara levnadsomkostnader, som äro dyra: kurser, material och medicinsk litteratur för-dra icke så små summor. Med i medeltal en utbildningstid av 8 till 10 år är man snart uppe i en skuldsumma på över 20 000 kr. Under sådana förhållanden måste ju tanken på missionsfältet falla, även om man av hela sitt hjärta längtar dit. Vissserligen plägar ju missionären få sina lån placerade i missionskassan från och med det han inträder i missionens tjänst, men det är väl fråga värt, om Missionsstyrelsen skulle se sig i ståånd att övertaga ett sådant skuldbelopp. Även om så skulle vara fallet, är det nog inte synnerligen svårt att räkna ut, hur stora utsikterna äro att en gång bli skuldfri på en missionärs lön.

Frågan om utsikten att få missionsläkare synes sålunda till väsentlig del mynna ut i ett ekonomiskt spörsmål. Men lösningen vore i själva verket rätt enkel.

Det är en egendomlig företeelse, att i hela den långa raden av stipendiärer från Uppsala universitet icke finnes ett enda missionsstipendium. Därfinnas många, ja de flesta, som vittna om givarnas intresse och nitälskan för ädla mål. Att i en äldre tid givarna hade särskild omtanke om kyrkan men ej om missionen, faller sig helt naturligt, då de nog ännu icke fullt fatta Kristi

missionsbefallning eller missionens stora mål. Dessutom voro ju svenska kyrkans missionärer i de flesta fall präster och kunde som sådana komma i åtnjutande av teologstipendier. Däremot kan man fråga, hur det kommer sig, att ingen i senare tid tänkt på att genom missionsstipendier bidra till att tillföra missionen det tillskott i manlig arbetskraft, som den särskilt nu är i så stort behov av, och då speciellt tänkt på läkaremissionen, synnerligast som det torde vara välbekant, att våra missionärer i de flesta fall komma från i ekonomiskt avseende icke oberoende hem.

Under nuvarande förhållanden är detta säkert den bästa vägen för missionsällskapen att få missionsläkare, så länge de icke såsom exempelvis i England ha särskilda utbildningsanstalter för dem. Det är ej heller svårt att finna motsvarigheter till ett sådant tillvägagångssätt på nära håll och i senare tid. Välbekant torde vara, huru svårt det är att få tillräckliga läkarkrafter för de nordliga delarna av vårt land. Huru råda bot därför? Jo, klartänkta och behjärtade människor ha sökt vinna Norrlands egna söner för Norrland genom riklig stipendiehjälp, varför det finnes relativt gott om medicinska stipendier för norrlänningar.

Skulle manne icke den unga hednakristna församlingen därute göra på samma sätt, om den blott ägde förutsättningar därför i både det ena och andra hänseendet? Nu kan den det av lätt insedda skäl icke. Hon får stilla bida och sucka över sina lidanden, söka bära dem, tills befriaren kommer och förlossar de lidande. Om

vi blott för några ögonblick då och då sökte riktigt stilla lyssna till all den kvidan och klagan, som uppstiger från de tusenmila vidder, där ingen finnes, som ens förbinder ett blödande sår, så skulle vi nog mera gripas av medlidande med alla dessa, som långsamt försmäktas ej blott i andligt utan också i kroppsligt elände! Låt oss tänka oss, att vårt samhälle blott i några få dagar bleve försatt i samma belägenhet!

Nu kunna de lidande själva icke mycket göra, men den kristna församlingen härhemma kan räcka dem handen till hjälp. Jag är också viss om, att den är villig att göra det. Den behöver endast få uppmärksamheten riktad på, hur den kan bringa hjälp. Medel finns mer än nog, det är ännu vissare. I denna tid komma donationerna till välgörande ändamål så rikligt, att tidningarna få rubriker sådana som: »Många donationer». Varför skulle det då också icke kunna bli ett par för ovannämnda stora ändamål?

Så långt ur Svenska Kyrkans Missionstidning.

Tänk om någon förmögen person inom Svenska Missionsförbundet skulle vilja donera ett kapital stort nog för att den årliga räntan därav kunde räcka till en missionsläkares utbildning för vår yttre mission! Det skulle förvisso vara en Gud behaglig gärning och lända missionsverket till mycken fromma. Mer än en av den, som nås av dessa rader, har det säkerligen så ställt att han utan större svårighet kunde avsätta en summa för detta ändamål. Kanske skall denna för vår mission hittills så svårlösta fråga snart få sin lösning på denna väg.

J. E. Lundahl.

Insamlingen | Under tacksamhet till **Annandag jul.** | Gud få vi meddela, att insamlingen Annandag jul synes giva ett mycket gott resultat. Avsevärda belopp ha redan inkommit, och alltfört inflyta medel. Slutresultatet kunna vi naturligtvis icke meddela ännu, men efter allt att döma kommer beloppet icke att understiga insamlingen föregående år. Herren sörjer för att missionens behov bli fyllda. Vi tacka honom, att han ännu anser oss värdiga att förvalta de medel, som givas för hans heliga sak på jorden, och bedja honom om nåd att kunna vara trogna förvaltare.

* * *

Ny vignett. | Nästa nummer av tidningen Missionsförbundet kommer att förses med en ny titelvignett, som vi hoppas mera skall motsvara sitt ändamål än den gör, som nu användes. Tidningens utseende kommer härigenom att betydligt förbättras.

* * *

Missionsläkare. | Vi bedja att få fästa våra läsares särskilda uppmärksamhet vid den ledande uppsatsen i detta nummer: *Huru få flera missionsläkare?* Det uppslag, som däri gives, är förvisso värt ett mycket stort intresse. Genom Guds hjälp kanske på den vägen en av vår missions svåraste frågor skall lösas. Huru tacksamma skulle vi icke då känna oss!

* * *

Nytt sjukhus i Kina. | Likaså önska vi fästa uppmärksamheten vid ett brev i detta nummer från missionär

A. P. Tjellström i Kina, vari hann berättar, att tomt är inköpt för ett större missions sjukhus i trakten mellan KKingchow och Shasi. Vi ha förut meddelat om planerna för detta sjukhus, hvilket kommer att uppföras av Svenska Missionsförbundet och Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Amerika gemensamt. Visserligen äro icke de erforderliga medeln för detta företag ännu för handen, men vi tvivla icke på att de i sinom tid skola komma och att även den läkare, som blir nödvändig för sjukhuset, genom Guds nåd skall finnas, när tiden är inne.

* * *

Ny missionsstudiebok. | Länges har behovet känts efter en missionsstudiebok, som avhandlar vårt eget arbete på de olika missionsfälten. I våra ungdomsföreningar och missionsstudiekretsar ha böckerna »Afrikas framtid», »Indien ur missionssynpunkt» och »Det muhammedanska problemet» studerats. Men vår egen mission har icke kommit med av den orsaken, att studiebok fattats. Nu kommer denna brist att bli avhjälpt, i det att en ny missionsstudiebok, nr 5 i serien Svenska Missionsförbundets Ungdomsmissionsstudieböcker, i dagarna kommer ut. Boken har till rubrik *Vår yttre mission*, är författad av redaktör J. E. Lundahl, innehåller omkring 200 sidor och säljes till ett pris av 2 kr. Den avhandlar Kongomissionen i två kapitel, Kina-missionen i två, Ost-Turkestan i ett och de övriga missionerna i ett kapitel. Därpå följer ett avslutningskapitel: »Återblick och framtidsperspektiv». Vi hoppas, att denna bok skall fylla ett verkligt behov och ha till följd, att det verk, som Svenska Missionsförbundet i offer och tro utfört på de yttre fälten, skall bli alltmer känt och älskat inom våra ungdomsföreningar och församlingar.

* * *

Svensk missions-tidskrift. | En av Sveriges

publikationer är den av professor Kolmodin i Uppsala redigerade Svensk Missionstidskrift. Det är en heder för den svenska missionsförsamlingen att ha fått en sådan tidskrift till stånd, och det vore att djupt beklaga, om den icke kunde fortsätta. Men om den skall kunna detta, är det alldeles nödvändigt, att den omfattas med större intresse än som hittills kommit den till del. Tidningen innehåller dels mera djupgående artiklar om missionen, såväl den svenska som världsmissionen, och dess olika problem, dels en fortgående översikt över det allmänna läget inom världsmissionen och inom de svenska missionerna, dels ock förteckning jämte recensioner över nyutkommen missionslitteratur, såväl svensk som utländsk. Missionärer från de olika svenska missions-sällskapen äro medarbetare i tidningen jämte vårt lands förnämsta kännare på området.

Det skulle vara till stort gagn för Svenska Missionsförbundets predikanter, om de i större omfattning än hit-

tills ville prenumerera på denna tidskrift. Därigenom kunde de ständigt följa missionens utveckling i världen och erhålla kännedom om de mest brännande missionsfrågorna, något som ju bör vara av intresse för varje kristen men framförallt för ordets förkunnare. Missionsvänner i allmänhet ha ock stort utbyte av att hålla sig med tidskriften. Det skulle glädja oss, om den vunne ett ökat antal prenumeranter för år 1917.

Tidskriften utkommer på Sveriges Kristliga Studentrörelses förlag i Uppsala och kostar 3 kr. pr år. Om minst 5 ex. tagas under en adress, lämnas den till 2:50 pr ex. Den kan beställas antingen i närmaste bokhandel eller postanstalt eller ock hos utgivaren i Uppsala.

* * *

Privat meddelande. | Missionär och fru *Malmqvists* lille gosse, Sture Malmqvist, avled den 10 januari i en ålder av ett år och två månader. Föräldrarna äro f. n. i Kongo och gossen vårdades hos fru Malmqvists syster i Stockholm.

Tropiskt medicinskt forskningsarbete och missionsarbetet.

Av *d:r G. Palmcr.*

Kunskapen om tropiska sjukdomar i allmänhet är ju jämförelsevis ny. Det är, kan man säga, de sista 50 årens intensiva forskningsarbete, som fört oss dit vi nu äro. Under dessa få år ha vi lärt känna de parasiter eller bakterier, som förorsaka dem, liksom i en mängd fall sjukdomarnas spridning och sättet att förebygga dem. Allt detta forskningsarbete har varit förenat med oerhörda svårigheter, kostnader och faror men har också lämnat ett värdefullt utbyte i en dragligare tillvaro och ett förlängt liv för dem som under utförandet av sin livsuppgift måste vistas under tropikernas sol.

För 50 år sedan visste ingen, vad malaria verkligen var, ingen hade en aning om dess orsak och dess överföring, även om kinats inverkan på sjukdomen har varit känd sedan mycket länge tillbaka. I allmänhet ansågs sjukdomen vara en följd av dålig luft (därav sjukdomens namn, som betyder »dålig luft»), blå dunster från sumpmarker, ångor från ruttnande växter o. s. v. Nu veta vi, tack vare noggranna undersökningar och livsfarliga experiment, att malaria förorsakas av en mikroskopisk blodparasit, som sprides av vissa myggsorter. Vi veta också, att parasiten i fråga i myggans inre

genomgår en för dess existens nödvändig förvandlingsprocess. Tillsammans med kunskapen om kinats specifika egenskaper som botemedel äro dessa enkla fakta av den allra största betydelse för den vite, som måste vistas i malariadistrikt.

På samma sätt förhåller det sig med sömnsjukan, denna det centrala Afrikas sannskyldige mordängel. Även om sjukdomen beskrevs så tidigt som 1803 av Winterbottom i Sierra Leone, var det först hundra år senare dess rätta orsak uppdagades och dess spridning genom tse-tseflugan blev känd. En tanke i rätt riktning gavs visserligen redan av Livingstone, som kom underfund med en liknande djursjukdoms rätta natur, men hans enkla, sunda iakttagelser omhändertogs ej då, skada nog, av den moderna vetenskapen. Då vi nu jämte dessa återigen mycket enkla fakta ha kunskap om ett jämförelsevis effektivt botemedel, har även denna farliga sjukdom mist sin natur av »en säker död».

En tredje sjukdom, som förr var tropikernas plågoris, men som nu är jämförelsevis sällsynt, är omöbisk dysenteri. Även den var förr en fruktad och till sin rätta natur okänd, lömsk fiende. Nu känna vi väl den intestinala parasit, som är dess upphov, liksom att den i vanliga fall sprides genom vatten. Denna kunskap är nog för att vi skola kunna vara något så när på vår vakt. Ingen som vistas i tropikerna underlåter, om han vet detta, att koka allt vatten han dricker eller ännu bättre, även allt det han använder i köket. På det sättet har antalet dysenterifall sjunkit oerhört.

En sjukdom, känd under namnet kala-azar (svarta sjukan), ansågs för blott några få år tillbaka som en form av malaria och behandlades som sådan med mycket dåligt resultat. Nu veta vi även dess verkliga orsak och äro på god väg att finna dess botemedel.

Vi kunde fylla spalter av sådana korta ord om viktiga framsteg i vår

kunskap om de tropiska sjukdomarna. Filariasis, framboesia, beri-beri, gula febern, fästingefeber, päst, kolera, tredagars feber, västafrikansk kustfeber, pellagisa m. fl. äro sådana sjukdomar, som genom senare tidens forskning blivit mer eller mindre kända.

Vi veta också, att klimat har föga att skaffa med dessa sjukdomar och att »klimatfeber» är en mycket olämplig benämning på malaria och andra febersjukdomar. Hetta, fuktighet o. d. kunna göra oss trötta, slöa eller irriterade, förtaga oss matlusten, förorsaka törst o. s. v. men förorsaka däremot ingen sjukdom utom sadana som solstyng, solfeber o. a., vilka dock genom lämpligt levnadssätt och riktig huvudbeklädnad lätt kunna undvikas. Om vi däremot skydda oss för myggen, undvika vi sådana sjukdomar som malaria, filaria, gula febern o. a., akta vi oss för tse-tseflugornas bett, gå vi fria från sömnsjuka, se vi till, att ingen fästing biter, behöva vi ej utsättas för återfallsfeber o. s. v. De flesta av de tropiska sjukdomarna höra således till dem som kunna undvikas genom kunskap om mycket enkla fakta och om denna kunskaps tillämpning i vardagslag.

Ännu återstår dock mycket att utforska, ännu är den vite utsatt för mången lurande okänd fiende, men för dem han känner, kan och bör han skydda sig.

Bland dem, som på grund av sin livskallelse måste vistas i tropikerna, äro en ganska stor skara missionärer. I ett föredrag, hållet på Livingstone College i London av den kände forskaren i tropisk medicin sir Patrick Manson, framhölls vikten av att »allmänheten, som utsänder missionärer till tropikerna, åt dem ger den kunskap, som erfordras». »Det är knappast rättvist» säger han, »att begära av någon att utan kunskap om sättet att skydda sig utsätta sig för en mängd faror, som kunna undvikas. Ingen missionär skulle få gå ut på fältet och utsätta sig för onödigt stor risk, som kan

minskas oerhört med blott ringa kunskap. Martyrskap är en sak för sig — självmord en annan och — mord en tredje, ty näppeligen kan det vara stor skillnad på detta sista och att utan nöliga instruktioner sända en människa i dödsfara. Ännu ha missionsällskapen ej kommit långt, då det gäller att inse sina plikter härutinnan — men det bättrar sig.»

Som bekant är Livingstone College i London ett institut för bibringandet av elementär kunskap i hygien och medicin hos missionärer. På skolan, där eleverna också bo, fås den teoretiska utbildningen, den praktiska erhålles på sjömaussjukhuset i Poplar samt i de s. k. medicinska missionerna. Varje elev förbinder sig skriftligt att ej kalla sig »läkaremissionär» och ej utöva en läkares yrke.

I nyss omnämnda föredrag ventilerade sir Patrick Manson även nyttan av dessa ofullständigt utbildade »medicinare» på missionsfältet. Han framhöll, att några få av sin kunskap uppblåsta, mindre intelligenta individer visserligen hade skadat mer än gagnat de infödda genom sin »läkareverksamhet», men att den kunskap, som erhöles av en praktisk lekman, kunde på många sätt användas i kampen mot sjukdom och död bland infödingarna på ett missionsfält. Han kommer till dem med kärlekens budskap, med budskap om liv och kraft, och han är ej fullt utrustad för sitt ansvarsfulla kall, om han blott känner dess andliga sida. Han måste också kunna lindra den kroppsliga nöden och detta livets mångahanda lidanden.

Från vår yttre mission.

MISSIONEN I KONGO

Katolska metoder.

Av P. A. Westlind.

Musana den 1 november 1916.

Kära missionsvänner!

Härmed vill jag sända Eder en hjärtlig nyårshälsning och ett varmt tack för alla förböner och allt intresse för oss och verksamheten härute under det gångna året. Herren välsigne och löne Eder för allt gott verk! På samma gång vill jag meddela något litet om verksamheten här, då jag vet, att det intresserar alla, som på ett eller annat sätt deltaga i densamma.

I augusti gjorde jag en resa på norra stranden av Kongofloden mellan Ma-

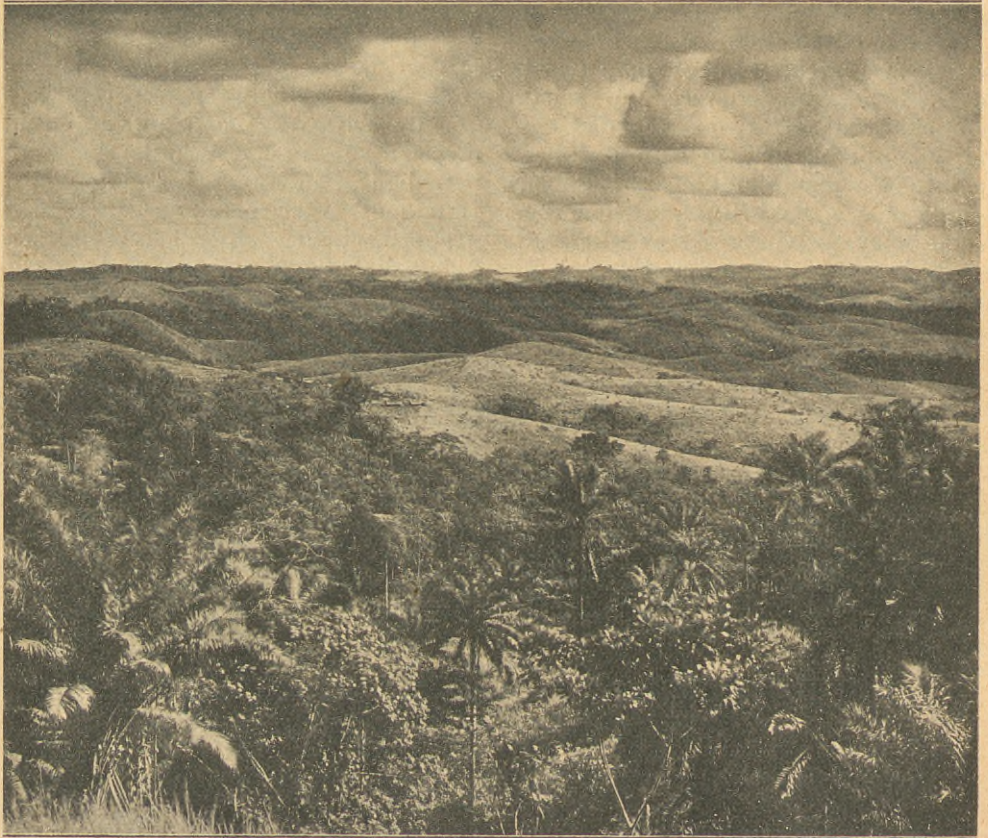
nyanga och Kimpanzu. Det är många byar och mycket folk i denna trakt. På några ställen hade vi redan f. d. skolgossar utposterade som lärare, och de hade i allmänhet många barn i sina skolor. Vi sände bud före oss till byarna, och särskilt där vi hade skolor, var mycket folk samlat, då vi kommo. Överallt samlades man villigt, och vi hade tre till fem möten om dagen.

Hövdingar, som inga lärare hade, både att få sådana, och flera läto redan nu inskriva sina barn. Efter hemkomsten sände vi äldre, troende skolgossar till dessa platser, och de hålla nu på att undervisa och bygga skollokaler där. Som vi ej ha tillräckligt med skolgossar, som på detta sätt kunna användas, måste de ha två skolor var och vara tre dagar åt gången i varje. Detta förfaringsätt torde vi få fortsätta med, även sedan vi fått en lärarekår, emedan verksamheten eljes blir för dyr. Det går bra, då båda skolorna ligga i samma hövding-

döme, men två hövdingar kunna icke gärna komma överens om en lärare.

Ju närmare jag kom Kimpanzu, desto hårdare blev den andliga jordmånen. Katolikerna från Linzolo, som ligger blott några timmars väg därfån, ha trängt in här, sedan vi började mission vid Musana. De göra nu allt för att få skolor så nära vår sta-

fället än må vara, torde dock i längden bli deras största svaghet i verksamheten, emedan det är oförenligt med sann omvändelse och kristligt liv. Deras evangelister leva osedligt, vilket av naturliga skäl icke kan beivras av deras ledare, prästerna. Den katolske evangelist, som bor oss närmast, har några gånger rymt med andras hustrur

Kongolandskap.

tion som möjligt. Viktiga kampmedel mot vår verksamhet äro dryckenskap och dans, som de tillåta icke blott bland sina anhängare i allmänhet utan ock bland sina evangelister, som ofta äro ledare vid danstillställningar och dryckeslag. Detta tycka en del hövdingar om och föredraga av den orsaken katolikerna. Detta deras kampmedel mot oss, så starkt det för till-

och ofta föränlett rättegång på grund av kärleksaffärer, men likväl har han ej blivit suspenderad. Även hedningarne med sina primitiva begrepp om sedlighet högakta icke sådant.

Katolikerna sporde snart, att jag var ute i byarna längs floden. Så fort jag kom hem, gav sig en präst ut och gick samma väg som jag gått. Det passade sig så, att evangelisterna voro här vid

stationen på möte just då, varför våra skolgossar för tillfället voro utan försvarare. I en av våra skolor tog prästen 16 gossar med våld, det vill säga, han lockade hövdingen att lova sig barn, och sedan hade han män att fånga dem. Två flydde bit, en dryg dagsresa.

Kommandanten i Boko var här på genomresa, då gossarna kommo, och jag framlade saken för honom. Eburu själv katolik, sade han, att ett sådant handlingssätt vore olagligt och att folket hade frihet i religiösa frågor. Han styrde om, att vi fingo igen barnen.

Katolikernas starkaste sida är den yttre makt, som de använda i propagan- dan för sin religion, en makt, som vi varken kunna eller vilja använda i vår verksamhet. Denna världsliga makt har under tusen år varit påvestolens starkaste grundval. Men om full religionsfrihet alltfort uppehålles av staten, ha vi icke så mycket att frukta, ty Guds ord, som vi överföra till folket men som alltfort är en förbjuden frukt för katolikerna, öppnar ögon och hjärtan och undervisar om vägen till frälsning.

I september var min hustru ute tre veckor. Hon var i Bakumas hövdingdöme största delen av tiden. Genom hennes verksamhet där, hennes besök i husen och samtal med kvinnorna samt strävan att samla folk till möten och barn till den nyligen påbörjade skolan, ha vi nu en ganska livlig verksamhet där.

Åtta dagar i söndags vigde vi fyra brudpar. De voro förhållandevis snyggt klädda och trevliga. Vi ha mycket få kvinnor och flickor bland de frälsningssökande i församlingen, varför våra ynglingar icke kunna få troende hustrur. Så fort vigseln var över, stod en av brudarna upp och sade, att hon ville omvända sig och följa Herren. Jag är glad för varje kristen yngling, som blir lyckligt gift. Därmed är en stor fara undanröjd.

I söndags voro vi vid utskolan i Masengos by. Mötet var på förhand

annonserat. Folket var hemma och samlades mangrant. Ett sådant möte skulle vi ej kunnat få där för ett par år sedan. Evangelium är en Guds kraft till frälsning. Låt oss komma ihåg, att det är en stor förmån att få vara med och arbeta för evangeliets utbredande bland hedningarna.

Hjärtliga hälsningar från arbetskamraterna på Musana.

Tomt inköpt för det nya sjukhuset vid Kingchow-Shasi.

Av Anders P. Tjellström.

Kingchow Seminarium den 4 nov. 1916.

Kära missionsvänner!

Nåd och frid!

Det är lördag kväll. Gästerna ha gått. På bordet liggja tvenne köpbrev, som säga oss, att 29 personer ha till oss försålt ett stycke land för vårt nya sjukhus. Den som vet, vilka svårigheter man ofta har att övervinna vid tomtköp i Kina, undrar ej på, att vi draga en lättnadens suck.

Om några dagar är det ett helt år, sedan Svenska Missionsförbundet och Svensk Amerikanska Missionsförbundets missionärer på jubileumskonferensen här i Kingchow under pastor Hjerpes varma instämmande fattade beslut om ett gemensamt sjukhus i King-sha (Kingchow-Shasi). En kommitté tillsattes, bestående av två missionärer från varje mission. Vid första lägliga tillfälle gjorde denna kommitté en rundresa för att finna en lämplig plats. Vissa uttalanden gjordes, var-

efter det överlämnades åt de två i Kingchow boende att göra närmare undersökningar och om möjligt avsluta köp. I förbigående må nämnas, att trakten omkring Shasi ligger mycket lågt, vadan den vid vissa tillfällen är utsatt för översvämningar. De högre platserna äro till icke ringa del upptagna med gravar. Endast detta visar, att vi finge vara beredda på många svårigheter. Ett annat förhållande erbjuder ibland nästan oöverbärliga svårigheter. Detta är, att i närheten av städerna är jorden uppdelad i smålotter, som kunna betraktas mera

namn, lämna vi tillsvidare. Till denna bro begiva vi oss. När vi stigit i land på nordöstra sidan, dröjer det ej länge, förrän vi äro presenterade för flere stycken äldre män. De äro inflytelserika personer eller äldste häromkring. De visa oss nu, vad vi kommit för att se. Vi uppmanas att bestämma oss för det område vi önska köpa. Det var ju synnerligen liberalt att börja med. Sedan broder Nelson och under-teknad gått några slag omkring i grönsaksland samt bland gravar med så långt gräs, att utsikten skymdes, bestämde vi oss för vissa gränslinjer

Kinesiskt boningshus på landsbygden.

som trädgårdsland än som åker. Att då vid köp av 10 à 15 tusen kvm. det ej utan vidare kan bli fråga om »många huvud och ett sinne», det förstå vi nogsam.

Vi lämna nu åtminstone för denna gång svårigheterna och en hel del tålmodsprövande arbete, som vi haft under året. — Det var den 5 oktober, d. v. s. för en månad sedan. Emellan Shasi och Kingchow ha vi en kanal. Den bro, som finnes ungefär mitt emellan nämnda städer, kallas »hjärte-tröstens bro» eller också »föräldravördnadens bro». Varför den fått dessa

Men vad nu då? Här ha de omkring 6 fot långa störrar, som skola tjäna som gränsmärken. På varje stör är skrivet »god bygga sjukhus», som väl kan få översättas med »filantropiskt sjukhusbygge». Vi gjorde invändningar emot dessa störrars användande. Det vore ju ej säkert, att vi kunde komma överens. Nelson anmärkte, att om det ej bleve köp av, finge de ändra det skrivna till »vita källandet». De skrattade, men läto oss på samma gång förstå, att så långt det på dem ankomme, skulle det bli köp av. Utan vidare slog störrarna

ned. Det var med underliga känslor, vi begåvo oss hem. Jag kom ofrivilligt att tänka på vissa tomtköp i Kongo. Under färden hade vi ej många samtalsämnen. Äro dessa personer verkligen så intresserade för saken? Vad komma de att begära? Hur går det att få bort dessa gravar? Deras antal är väl bra mycket över hundra? Dylika frågor gjorde vi oss. Min hustru sade, att hon hörde någon förbigående anmärka till en annan, då vi sökte bestämma några gränslinjer: »Minst 140 tiao en meo få de betala.»

Kilongsi eller där vi komma in till Shasi ha vi 20 minuter och sedan till vår station ytterligare 35 minuter. I kärra far man från Seminariet till stationen i Shasi på 1 timme och 10 minuter, om det går raskt. Går man i båt, kan man utan någon vidare fotvandring komma ganska nära både Seminariet och stationen i Shasi.

Samma dag, som vi gåvo avgörande svar, träffade jag i Shasi evangelisten T. Han mottog nyheten med glädje. »Jag har varit sjuk», sade han, »men jag har bett Gud om ledning.» Han talade om, huru församlingsmedlemmar

Lantgård i Kina.

Ungefär en månad har nu gått. Vi ha fått se, att våra farhågor voro ogrundade. Priset blev 50 tiao en meo och då ej något extra för gravarnas flyttande. Det inköpta är kanske något över 12,000 kvm. och kostar omkring kr. 2,500. Med tanken på gravarnas flyttande måste vi säga, att priset är mycket resonabelt. Läget är det bästa, vi kunna önska. Närmare Shasi kunde vi ej gå utan att komma in på det område, som översvämmas ibland. Gå vi från denna plats till fots, få vi beräkna 15 minuter till östra porten i Kingchow samt ytterligare 25 minuter till Seminariet. Till

m. fl. önskade, att vi skulle få sjukhuset just emellan Kingchow, Shasi och Tsa'osi. Tsa'osi är en köping, som ligger omkring 20 minuters väg från den nyköpta platsen. Vi ha kappell där. Dessa tre platser bilda ungefär en triangel. Anmärkas bör, att det inköpta gränisar icke blott emot Kingsha-vägen utan även emot Tsa'osi-Lanho-vägen. Dessa vägar bilda här ett kors. — Må på denna plats många lidande få sin blick riktad på »vår blodige konung på korsträdets stam!»

Må vi nu med barnsligt förtroende bedja Gud om hjälp och välsignelse med avseende på allt, som hör till

byggnadsarbetet. Må vi även bedja välsignelsens Gud sända oss läkare. Om denna sak skrev broder Norberg till en viss person: »Herren vet väl vad han har och vad vi behöva». I detta sammanhang vill jag nämna, att man från tullverket i Shasi får beräkna ett bidrag av omkring 300 kr. pr månad, så snart vi få en läkare. Andra mindre månadsbidrag torde man därjämte få beräkna från andra håll.

Brevet håller på att bli alldeles för långt. Jag vågar därför ej fortsätta, ehuru det känns frestande att giva luft åt tacksamhetskänslan. Härvid tänker jag ej särskilt på köpet och det centrala läget utan på den verkligheten, att vi i detta folkrika centrum få en kraftig läkareverksamhet. Huru ofta gör icke Gud med oss långt utöver vad vi våga vänta! God är han och gott gör han.

Min hustru förenar sig med mig i en hjärtevarm hälsning till alla personliga vänner bland denna tidnings läsare. För övrigt en hälsning och ett varmt tack till var och en, som med medel och förböner eller rättare med förböner och medel hjälpa oss i arbetet.

MISSIONEN I KAUKASIEN

En armenisk biskop på missionssalen i Tiflis.

Utdrag ur ett brev från *M. A. Ter-Asaturiantz* i Tiflis, daterat den 5 sept. 1916:

Vår verksamhet bland armenierna fortgår alltjämt utan några hinder. Förmiddagsmötena äro mycket väl besökta, eftermiddagsmötena mindre och veckomötena på onsdagskvällarna ännu mindre. På söndagsförmiddagarna är vår lokal nästan ständigt fullsatt. Till

följd av våra annonser i en armenisk och en rysk tidning komma ibland armeniska präster och lyssna till Guds ord. Söndagen den 24 sept hade vi till och med en armenisk biskop på vårt möte — så långt jag vet, det första fallet i hela den evangeliska missionens historia i Kaukasien. Han lyssnade med stor uppmärksamhet till utläggningen av liknelsen om vingårdsmanen, som dödade arvingen för att få arvet (Matt. 21: 33 forts). Efter mötet tackade han mig med en varm handtryckning och lovade komma igen.

En stor del av mötesbesökarna äro evangeliska flyktingar från Turkiet. Det har varit en stor glädje för många av dem att i detta främmande land finna trosbröder och få höra Guds ord. Tyvärr ha vi ej haft medel att hjälpa dem i materiellt hänseende. Många ha kommit hit alldeles utblottade på allt.

Huru länge vi få behålla den frihet för arbete, som vi för närvarande ha, veta vi ej, men det finnes tecken, som visa, att det i framtiden kan bli helt annorlunda. Så har t. ex. församlingen i Schuscha, som var av regeringen erkänd och hade sina officiella församlingsböcker etc. — något som vi här i Tiflis aldrig haft — i dessa dagar blivit alla dessa rättigheter beröfvad. Men några hinder för sammankomster ha de ej fått. Allas vår framtid ligger i Herrens hand, men vi måste vara mycket försiktiga och bedja Gud om nåd att få behålla åtminstone den lilla frihet, som vi f. n. ha. Någon utvidgning eller ändring av verksamheten kan, så länge kriget fortgår och även en längre tid efteråt, icke komma i fråga. Bibelspridningen har fortgått under hela tiden, men tyvärr har förrådet varit för litet. Brittiska Bibelsällskapet har därför börjat att här trycka de fyra evangelierna på ararat-armeniska, och jag är glad över att få läsa korrektur härpå och på så sätt hjälpa till i detta viktiga arbete. Matteus- och Markus evangelierna äro redan färdigtryckta, och i dag ha vi börjat med Lukas. Frågan efter Guds ord är större än någonsin.

Från utresande missionärer.

Brev från fröken *Edith Fors*.

Red. av Missionsförbundet,
Stockholm.

Några minuter över tre onsdagen den 8 november ångade »Stockholm» ut från Göteborg. Bland de väldiga skaror, som samlats på kajen för att åse avfärden, fanns ock en liten grupp missionsvänner, representerande de många landet runt, som just den dagen hade oss i särskild åtanke. Ganska länge kunde vi urskilja dem, men båten gjorde allt starkare fart, och snart hade novemberdimmorna och det tilltagande mörkret skymt bort såväl våra vänner som de svenska skären för våra blickar.

Det var nästan lugnt, endast några dyningar efter den föregående stormen påminde oss om att vi voro på sjön. Men Stockholms förtjänst är, att den går mycket säkert och ger blott obetydligt efter för sjöarna.

På förmiddagen den 10 november voro vi vid Kirkwall. Ett stycke utanför inloppet mötte den engelska lotsbåten, och tätt följande denna gled Stockholm sakta in genom den trånga öppningen bland minorna, vilka eljest fullkomligt spärrade inloppet till viken. Det dröjde ej länge, förrän engelsmännen voro ombord, men ej förrän på fredagen kommo vi i närmare beröring med dem. Då undersöktes nämligen våra hytter och allt bagage, som förvarades där. I vår hytt genomskötes varje vrå, till och med bäddarna. Men som vi inte hade »onda samveten», togs allt från den glada sidan. De manliga passagerarna måste visa sina pass m. m., men icke de kvinnliga.

På söndagsmorgonen lämnade vi Kirkwall. Vinden hade friskat i, medan vi lågo där, och tilltog i styrka, ju längre ut på Atlanten vi kommo. Fredagen den 7:de hade vi full snöstorm. Maskinerna stoppades, och båten fick driva. Det var underbart storslaget men på samma gång hemskt att se havet i uppror. Människan och allt hennes verk blir så försvinnande

litet och Guds majestät så väldigt i sådana ögonblick, att man måste utbrista: »Vad är väl en människa, att du tänker på henne, en människas son, att du låter dig vårda om honom!» — Men Herren höll sin skyddande hand över oss, och ingen olycka hände. Om några timmar kunde maskinerna åter börja arbeta, och sedan fingo vi utan avbrott fortsätta till Newyork.

Båda söndagarna och vid flera andra tillfällen har missionär Wennborg hållit möten ombord. Vid mötena ha ock missionär Leander från Baptistsamfundet och pastor Funke — en svensk som arbetar bland landsmän i Kanada — medverkat. Mötena ha särskilt i tredje klass varit väl besökta och allra störst visade sig intresset, när Wennborg och Leander var sin kväll höllo föredrag om Kina.

På aftonen den 21 voro vi framme vid Newyork, men ej förrän förmiddagen följande dag fingo vi landstiga. Här blevo vi välkomnade av missionär Nelton och pastor Pettersson. Det tog en rundlig tid, innan vårt bagage blivit undersökt i tullen m. m. och allt blivit ordnat, så att vi kunde följa våra vänner till Skandinaviska Emigranthemmet, där vi skulle bo under uppehållet i Newyork. Här har missionär Pettersson i 29 år utövat sin välsignelsebringande verksamhet bland skandinaviska emigranter, och tusentals främlingar från Norden ha genom honom funnit råd och hjälp vid sin ankomst hit.

Genom hans bemedling ha vi fått biljettpriset från Newyork till Shanghai nedsatt till hälften.

Under resan ha vi alla fått vara friska utom fru Wennborg. Efter ankomsten hit har hon dock blivit kry igen.

Den 26 skola vi fortsätta, och den 8 december resa vi från San Francisco till Shanghai. Mätte Herren hjälpa oss i fortsättningen som hittills!

Wennborgs hälsa varmt.

Skandinaviska Emigranthemmet,
Newyork, den 24 november 1916.

När och fjärran.

Svensk missionsstatistik.

Den sedvanliga allmänna svenska missionsstatistiken, utarbetad av docenten d:r Knut B. Westman på uppdrag av Allmänna Svenska Missionskonferensens Arbetskommitté, har nyligen utkommit. Arbetet giver ett synnerligen intressant studium och visar på ett oförtydligt sätt, hur den svenska missionen, trots världskriget och svåra förhållanden, alltjämt går framåt. Vid jämförelse med föregående års statistik finner man, att så gott som alla siffror vuxit. Missionärernas antal, som förlidet år var 405, är nu 473. De infödda medhjälparna ha ökat från 1,371 till 1,968, huvudstationerna från 100 till 116 och bistationerna från 533 till 753. Församlingarnas antal har stigit från 152 till 187, antalet anhängare, d. v. s. åhörare och i allmänhet intresserade, från 23,832 till 43,888. Elevantalet i vardagsskolorna har från 16 325 gått upp till 27,717. Nu är emellertid att märka, att ökningen i de sistnämnda siffrorna till väsentlig del beror på det tillskott, som Svenska kyrkans mission i Indien fått genom övertagandet av den stora Leipzigermissionens verksamhet. Gå vi till den ekonomiska sidan, finna vi dock ett omvänt förhållande, vilket även det har sina naturliga orsaker. Utgifterna ha nämligen sjunkit från kronor 1,559,437 till kronor 1,409,884, vilket har sin grund i en del inskränkingar, som blivit en nödvändig följd av kriget. Så tillåtas, inga svenska missionärer att landstiga i Ost Afrika och högst få i Indien. Därtill kommer, att de inföddas ekonomiska bidrag avsevärt vuxit sedan krigets utbrott, vilket gjort, att missionskassan i hemlandet ej behövt anlitas fullt så mycket som förr.

Antalet biblar och delar därav, som under året blivit spridda är omkring 190,000 och andra böcker, skolböcker sångböcker m. m., 127,931. Antalet vardagsskolor är 804. I 38 barnhem

uppfostras 1,787 barn. Antalet sjukhus är 13 med 135 sängar. Klinikpatienterna ha varit omkring 59,000.

De under året döptas antal är 3,063.

Utgiftssumman, kr. 1,409,884, är fördelad på följande sätt: på de olika fälten kr. 1,021,383, utbildning av missionärskandidater och underhåll av hemnavarande missionärer kr. 274 300, expeditons- och organisationskostnader kr. 114 201.

Av de 473 missionärerna äro 199 män samt 140 gifta och 139 ogifta kvinnor.

Svenska Missionsförbundet har det största antalet missionärer, nämligen 135, därefter Evangeliska Fosterlandsstiftelsen 92 och Svenska kyrkan 69 Helgese förbundet 54, Svenska Missionen i Kina 51 och Svenska Alliansmissionen 36. Gå vi till de infödda missionsarbetarna, så har Svenska kyrkan det ojämförligt största antalet, 872 stycken, detta beroende på övertagandet av Leipzigermissionen i Indien. Därefter kommer Svenska Missionsförbundet med 317 och Evangeliska Fosterlandsstiftelsen med 274. Antalet nattvardsberättigade är också störst på Svenska kyrkans missionsfält eller 13 384, därefter på Missionsförbundets 4 321, Evangeliska Fosterlandsstiftelsens 1,913, Helgese förbundets 1,869, Svenska Alliansmissionens 1,671, Svenska Missionens i Kina 1,220 och Svenska Baptisternas 825. Elevernas antal i vardagsskolorna är 14,568 på Svenska kyrkans missionsfält, 5 614 på Svenska Missionsförbundets och 2,778 på Evangeliska Fosterlandsstiftelsens. Utgifterna på fältet ställa sig för de tre största sällskapen ungefär lika, märkvärdigt nog. Svenska kyrkan har här kr. 254 663, Evangeliska Fosterlandsstiftelsen kr. 235 970 och Svenska Missionsförbundet kr. 258,350.

Missionens framtid i Turkiet.

Den framstående missionsmannen d:r J. S. Barton, sekreterare för det kända

sällskapet »American Board», som har en vidsträckt mission i Turkiet, har nyligen i en uppsats framställt några synpunkter, som ifråga om missionens framtid i Turkiet ha sitt stora intresse. Han ger först en översikt av missionens nuvarande ställning i landet ävensom en redogörelse för de nyligen utkomna lagbestämmelserna för privata skolor, vilka bestämmelser möjligen kunna ge en smula hopp för framtiden. Men därefter fortsätter han med att påpeka, huru solidaritetskänslan inom Islam har fått en ganska stark skakning genom de senaste årens händelser. Kalifatet har i stor utsträckning mist sitt ledareskap, och turkiska muhammedaner tala öppet om deras religions oförmåga att möta tidens behov. Mången anser ock, att grymheterna mot armenierna äro långt ifrån humana och äro ovärdiga sanna muhammedaner. Det faktum, att muhammedanerna äro engagerade på båda sidorna i kriget har övertygat dem om, att de icke kunna hoppas på en framtid av politisk enhet.

En av grunderna för missionens framtidshopp är ock den ständigt växande försäljningen av turkiska och arabiska Nya Testamenten. Man har allt skäl att tro, att muhammedanerna i mycket stor utsträckning numera studera den kristna religionen. Härtill kommer ock, att turkiska muhammedaner ha vaknat över värdet av västerländsk bildning och undervisningsväsende. Den muhammedanska pressen har ock fäst

uppmärksamheten vid det förhållandet, att proportionen av muhammedanska lärjungar i kristna skolor hastigt tillväxer, under det att oppositionen och förföljelsen mot föräldrar, som sända sina barn dit, alltmer avtager. Verkliga omvändelser bland dessa elever ha ock förekommit sista tiden och äro påtagliga bevis på det kristna inflytandets kraft.

Även konstaterar d:r Barton, att de kristna armeniernas ståndaktiga fasthållande vid sin tro och deras vägran att förneka Jesus Kristus, även om det gällt deras liv, har gjort ett djupt intryck på muhammedanerna. Dessamma har ock skett genom de kristna missionärernas förblivande på sina poster under dessa svåra tider. Allt detta har gjort mer för att klargöra för muhammedanerna, vad kristendomen verkligen är, än vad vanlig predikverksamhet under en hel generation skulle ha gjort. Flera omvändelser av mera kända personer ha ock ägt rum under det senaste året. Slutligen säger d:r Barton, att hur man än må fasa för och med all kraft söka motarbeta det förhållandet, att kristna flickor tvingas in i muhammedanska harem, så kommer dock därigenom Kristi ande in i själva centrum av Islams sociala liv. Den kristna tron kan aldrig bli till intet eller bli overksam, utan blir genom detta förhållande en surdeg i många turkiska hem, vilket ock kommer att ha sin inverkan på det uppväxande släktet.

Restur

för missionär E. John Larson.

Februari.

1 Frösthult, 2 Forsby, 3—4 Bärby, 5 Tärna, 6—7 Sevala, 8—9 Tortuna, 10—11 f. m. Frössvi, 11 e. m.—12 Skultuna, 13 Kåplinge, 14 Svanå, 15—16 Fläckebo, 17—18 W. Fårnebo, 19 Kila, 20 Broddbo, 21—22 Möklinta, 23 Sala socken, 24—25 f. m. Sala stad, 25 e. m.—26 Norrby, 27—28 W. Löfsta.

Kollekter upptagas med tacksamhet för missionen.

Restur

för missionär K. J. Pettersson från Kongo

Januari.

13—14 Tierp, 15 Tierp Södra, 16 Tierp Ängsbelaget, 17 Söderfors, 18 Mehedeby, 19 Marma, 20—21 Skutskär, 22 Gärdskär, 23—25 Wessland, 26—31 Öster Löfsta.

Februari.

1—5 Hållnäs, 6 Strömsberg, 7 Tolfta.

Kollekter upptagas för missionen i Kongo.

Innehåll: Huru få flera missionsläkare? — Från Expeditionen. — Tropiskt medicinskt forskningsarbete och missionen. Av d:r Georg Palmær. — Brev från P. A. Westlind, A. P. Tjellström, M. A. T. Asaturians. — Från utresande missionärer. — När och fjärran. — Resturer.

Svenska Missionsförbundets tidningar:

Missionsförbundet

35:te årgången 1917

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets yttre mission

utkommer den 1:sta och 15:de i varje månad och innehåller ledande artiklar i missionsämnen, brev från missionärer, meddelanden från Missionsförbundets Expedition, underättelser om andra missioner, biografier över mera bemärkta missionärer, missionsberättelser för barn m. m.

REDAKTÖR:

J. E. Lundahl.

Priset är kr. 1:60, då prenumerationen verkställs på posten, och kr. 1:35, då den sker på expeditionen och minst 5 ex. rekvireras att sändas under en adress.

Den, som samlar prenumeranter och tager tidningarna genom posten, erhåller vid insändande av kvitton på minst 6 prenumeranter 25 öre i provision på varje ex. Då tidningarna rekvireras på expeditionen, lämnas vart 11:te ex. gratis.

Till utlandet kostar tidningarna kr. 2:75.

Pietisten

76:e årgången 1917

Illustrerad tidning för uppbyggelse och inre mission

utkommer den 8:de och 22:dra i varje månad och innehåller uppbyggelseartiklar av P. W. m. fl., svar på brev, insändare i dagens religiösa och kyrkliga spörsmål, biografier, meddelanden från verksamhetsfältet, handledning vid bibelsamtal, meddelanden från Missionsförbundets Expedition m. m.

Textutredningarna för söndagsskolan tryckas i särskilda häften, som kvartalsvis medfölja tidningen.

REDAKTION:

P. Waldenström. J. P. Norberg.

Ungdomsvännen

21:sta årgången 1917

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets Ungdom (S. M. U.)

utkommer den 5 och 20 i varje månad och innehåller ledande uppsatser, biografier, skildringar ur livet, goda berättelser och poem, brev från ungdomens missionärer, meddelanden från ungdomskommittén m. m.

Priset är kr. 1:70, då prenumeration verkställs på posten. På expeditionen kostar tidningen kr. 1:60, då minst 5 ex. tagas under en adress.

Den, som samlar prenumeranter och tager tidningen genom posten, erhåller vid insändandet av kvitton på minst 6 ex. 25 öre i provision på varje ex. Vid rekvisition av 10 ex. och däröver på expeditionen lämnas vart 6:e ex. gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr 2:75.

REDAKTION:

Theodor Anderson. Bruno Nyström.

Barnavännen

34:de årgången

Illustrerad tidning för barn i hem och skola

utkommer under 1917 till varje söndag med åttasidigt nummer.

Tidningen innehåller ledande uppsatser över något Guds ord, längre och kortare berättelser, skildringar ur naturen och livet, berättelser från missionsfälten i Kina, Kongo, Ost-Turkestan, Ryssland och andra orter, där Missionsförbundet upptagit verksamhet.

Tidningens pris å postanstalt är kr. 1:45. På expeditionen kostar tidningen 1 kr. för exemplar, då minst 10 ex. tagas på en hand. De sändas då under korsband kostnadsfritt till rekvisenten.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1917. Dessutom utgives ett sextonsidigt vårnummer för söndagsskolornas sommarfester i färgtryck och likaså ett sextonsidigt julnummer i färgtryck, som i viss mån kan ersätta en mindre jultidning.

REDAKTION:

Anna o. J. B. Gauffin.

Svenska Missionsförbundets Förlag, STOCKHOLM.